

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

28 octombrie 2014

mun.Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Nicolae Gordilă,

Judecători - Elena Covalenco, Liliana Catan, Iurie Diaconu, Ion Guzun,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de procurorul în cadrul Procuraturii de nivelul Curții de Apel Chișinău, Djulieta Devder, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 februarie 2014 în cauza penală în privința lui

Ursu Igor Anatolie, născut la 18 august 1976, originar din s.Tîrnova, r-nul Dondușeni, domiciliat în mun.Chișinău, str.Valea Crucii 4, ap.56.

Termenul examinării cauzei:

1. 14.12.2012 - 14.11.2013 - prima instanță,

2. 16.12.2013 - 05.02.2014 - instanța de apel,

3. 08.04.2014 - 28.10.2014 - instanța de recurs.

Procedura prevăzută de art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

Colegiul penal lărgit asupra recursului,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana, mun.Chișinău din 14 noiembrie 2013, Ursu Igor a fost condamnat în baza art.190 alin.(4) Cod penal la 7 ani închisoare, cu ispășirea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita anumite activități ce reglementează relații patrimoniale pe un termen de 3 ani.

Acțiunea civilă a fost admisă, dispunându-se încasarea de la Ursu Igor în beneficiul lui Plenis Natalia a prejudiciului material în sumă de 4500 euro.

2. Potrivit sentinței instanța a constatat că Ursu Igor, avînd scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, în perioada de timp din luna decembrie 2009 pînă în luna martie 2010, a afirmat potențialelor victime despre posibilitatea depunerii actelor pentru redobîndirea și urgentarea obținerii cetățeniei române în timp de 2 luni în schimbul unei plăți, fixînd o taxă de 1000 euro pentru o persoana și solicitînd în acest scop de la părțile vătămate toate actele necesare pentru inițierea procedurii de dobîndire a cetățeniei.

Astfel, în acest scop, la 15 decembrie 2009, Ursu Igor, aflîndu-se la domiciliul părții vătămate Plenis Natalia din str.P.Zadnipru 8/1, ap.105,

mun.Chișinău, a primit de la ultima avans în suma de 1000 euro indicînd că peste două luni documentele vor fi perfectate.

Ulterior, la 03 ianuarie 2010, Ursu Igor din nou s-a întîlnit cu Plenis Natalia și mama ei, Plenis Tatiana, la domiciliul acesteia, unde ultima i-a transmis lui Ursu Igor încă 1000 euro, achitînd astfel toată suma solicitată de el pentru perfectarea documentelor acesteia și fratelui său, Plenis Ruslan.

Tot el, avînd scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cunoscînd că Plenis Natalia este studentă în anul VI la Universitatea de Stat de Medicină și Farmaceutică „Nicolae Testemițeanu” și că dorește să se angajeze la o anumită specialitate a rezidenturii universității nominalizate, i-a comunicat că poate organiza admiterea ei la specialitatea dorită contra sumei de 3000 euro.

Astfel, în luna februarie 2010, inculpatul Ursu Igor i-a comunicat lui Plenis Natalia că banii urmează să-i transmită prin intermediul soției sale, Ursu Vera, cu care partea vătămată s-a întîlnit în aceeași zi în sec.Ciocana, mun.Chișinău și i-a transmis ultimei suma de 2000 euro.

Ulterior, la începutul lunii martie 2010, la cerințele insistente a lui Ursu Igor, Plenis Natalia i-a mai transmis ultimului suma de 500 euro prin intermediul fratelui său, Plenis Ruslan. Astfel, prin acțiunile sale Ursu Igor a cauzat părții vătămate Plenis Natalia daune în proporții mari în mărime de 4500 euro, care conform cursului oficial a BNM la momentul savîrșirii infracțiunii constituiau 78750 lei.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul V.Mazniuc și inculpatul, care au solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei hotărîri de achitare, pe motiv că fapta acestuia nu întrunește elementele infracțiunii incriminate, deoarece partea acuzării nu a rezolvat sarcina probațiunii, astfel încît probele administrate și cercetate în ședința de judecată nu demonstrează vina inculpatului, mai mult acestea avînd un caracter inadmisibil prin prisma prevederilor art.94 alin.(1) Cod procedură penală; raportul de testare poligraf nr.1842 din 25.05.2012, nu poate servi drept probă în cadrul procesului penal, deoarece nu se regăsește în lista elementelor de fapt constatate prin intermediul mijloacelor de probă; discul DVD-R ELLITEX cu convorbirile dintre partea vătămată și inculpat nu poate fi admis ca probă, deoarece a fost înregistrat de către o persoană care nu are dreptul de a efectua asemenea acțiuni procesuale, după cum prevede art.164 Cod de procedură penală; ordonanța de punere sub învinuire din 10.10.2012 este nulă, deoarece calitatea de bănuît a lui Ig.Ursu a expirat de drept, la expirarea termenului prevăzut de art.63 alin.(2) Cod de procedură penală și nicidecum la momentul încetării urmăririi penale după cum a indicat instanța, iar ordonanța de punere sub învinuire nu a constituit obiectul examinărilor de către judecătorul de instrucție, aceasta fiind lovită de nulitate, deoarece în privința inculpatului a fost admisă încălcarea principiului dublei incriminări „non bis in idem”, astfel, la materialele cauzei lipsește ordonanța Procurorului General sau a adjuncților acestuia privind menținerea în calitate de bănuît a lui Ig.Ursu, care a expirat la 16.06.2011; urmărirea penală în privința acestuia a fost încetată la 21.06.2011, fapt care a fost adus la cunoștința părții vătămate, la momentul actual neexistînd o hotărîre privind reluarea urmăririi penale conform art.287 Cod procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 februarie 2014, a fost admis apelul avocatului V.Mazniuc și inculpatului, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care procesul penal în privința lui Ig.Ursu în baza art.190 alin.(4) Cod penal s-a încetat, în temeiul art.391 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, pe motiv că există circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspunderea penală.

Pentru pronunțarea hotărârii date instanța de apel a constatat că, de către organul de urmărire penală Ursu Igor se învinuiește că în luna decembrie 2009 pînă în luna martie 2010, a afirmat potențialelor victime despre posibilitatea depunerii actelor pentru redobîndirea și urgentarea obținerii cetățeniei române în timp de 2 luni în schimbul unei plăți, fixind o taxă de 1000 euro pentru o persoană și solicitind în acest scop de la părțile vătămate toate actele necesare pentru inițierea procedurii de dobîndire a cetățeniei.

Astfel, în acest scop, la 15 decembrie 2009, Ursu Igor, aflîndu-se la domiciliul părții vătămate Plenis Natalia din str.P.Zadnipru 8/1, ap.105, mun.Chișinău, a primit de la ultima avans în suma de 1000 euro indicat că peste două luni documentele vor fi perfectate.

Ulterior, la 03 ianuarie 2010, Ursu Igor din nou s-a întîlnit cu Plenis Natalia și mama ei, Plenis Tatiana, la domiciliul acesteia, unde ultima i-a transmis lui Ursu Igor încă 1000 euro, achitînd astfel toată suma solicitată de el pentru perfectarea documentelor acesteia și fratelui său, Plenis Ruslan.

Tot el, avînd scopul dobîndirii ilicite a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, cunoscînd că Plenis Natalia este studentă în anul VI la Universitatea de Stat de Medicină și Farmaceutică „Nicolae Testimițeanu” și că dorește să se angajeze la o anumită specialitate a rezidenturii universității nominalizate, i-a comunicat că poate organiza admiterea ei la specialitatea dorită contra sumei de 3000 euro.

Astfel, în luna februarie 2010, inculpatul Ursu Igor i-a comunicat lui Plenis Natalia că banii urmează să-i transmită prin intermediul soției sale, Ursu Vera, cu care partea vătămată s-a întîlnit în aceiași zi în sec.Ciocana, mun.Chișinău și i-a transmis ultimei suma de 2000 euro.

Ulterior, la începutul lunii martie 2010, la cerințele insistente ale lui Ursu Igor, Plenis Natalia i-a mai transmis ultimului suma de 500 euro prin intermediul fratelui său, Plenis Ruslan. Astfel, prin acțiunile sale Ursu Igor a cauzat părții vătămate Plenis Natalia daune în proporții mari în mărime de 4500 euro, care conform cursului oficial a BNM la momentul savîrșirii infracțiunii constituiau 78750 lei.

În motivarea acestei soluții, instanța a menționat că la baza învinuirii au fost puse declarațiile părții vătămate N.Plenis și a martorilor audiați în cadrul cercetării judecătorești, însă în acest sens, nu s-a luat în considerație că relațiile dintre inculpatul Ig.Ursu și partea vătămată poartă un caracter civil, or, neeliberarea recipisei de către inculpat, conform căreia acesta ar confirma primirea banilor de la partea vătămată, constituie o incertitudine ce ține de acordul dintre aceștia.

La fel, instanța a relatat că urmărirea penală a fost efectuată cu încălcări de procedură penală, iar prima instanță neîntemeiat a pus la baza învinuirii lui Ig.Ursu raportul de testare Poligraf nr.1842 din 25.05.2011, care nu poate constitui drept

mijloc de probă a învinuirii înaintate, acesta neregăsindu-se în lista elementelor de fapt constatate prin intermediul mijloacelor prevăzute la art.93 Cod de procedură penală, testarea prin intermediul aparatului Poligraf nu este o acțiune procesuală prevăzută de Codul de procedură penală, iar rezultatele obținute prin această metodă nu au putere probantă în procesul penal.

Instanța de apel a conchis că, copiile ordonanțelor de începere a urmăririi penale, de punere sub învinuire, privind încetarea urmăririi penale, nu pot fi reținute în calitate de documente și corpuri delictive, or, acestea constituie doar dovada efectuării acțiunilor de urmărire penală, pornirea nemijlocită a urmăririi penale și încetarea acesteia, condiționată de anumite circumstanțe și evenimente, însă nici într-un caz nu pot fi puse la baza învinuirii.

De asemenea, instanța de apel a indicat că inculpatul a fost pus sub învinuire cu încălcarea prevederilor art.63 Cod de procedură penală, deoarece la data înaintării învinuirii - 11.10.2012, termenul de 3 luni vizat de lege expirase. Totodată, instanța a invocat că, prin ordonanța procurorului în procuratura Ciocana, mun.Chișinău din 21.06.2011, a fost încetată urmărirea penală din motiv că acțiunile lui Ig.Ursu nu întrunesc elementele componente infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(4) Cod penal, însă ulterior, prin încheierea judecătorului de instrucție al Judecătoriei Ciocana, mun.Chișinău din 15.03.2012, a fost admisă plîngerea cet.N.Plenis, declarate nule ordonanța procurorului în procuratura Ciocana, mun.Chișinău, Gh.Homițchi din 21.06.2011, privind încetarea urmăririi penale în privința lui Ig.Ursu și ordonanța procurorului sec.Ciocana, mun.Chișinău, L.Demidov din 15.02.2012, privind respingerea plîngerii cet.N.Plenis, materialele cauzei fiind remise procurorului pentru continuarea urmăririi penale și administrarea de probe, iar organul de urmărire penală, neîntemeiat a dispus la 11.10.2012 punerea sub învinuire a lui Ig.Ursu, lipsind un careva act de executare al organului de urmărire penală privind reluarea urmăririi penale în conformitate cu prevederile art.287 alin.(1) Cod de procedură penală.

Astfel, instanța a concluzionat că, pornirea urmăririi penale în condițiile descrise și instrumentarea cazului direct împotriva inculpatului în perioada de pînă la recunoașterea prin ordonanță în calitate de bănuț, echivalează cu atribuirea statutului de bănuț începînd cu ziua pornirii urmăririi penale și cînd organul de urmărire penală dispunea de probe că anume acesta este bănuț în temeiul art.63 alin.(1) Cod de procedură penală, iar aflarea lui Ig.Ursu în această calitate a depășit termenul de 3 luni în lipsa ordonanței Procurorului General sau a adjuncților acestuia, conducînd la nulitatea ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuț și de punere sub învinuire în conformitate cu art.251 Cod de procedură penală, incidental prin prizma art.230 alin.(2) Cod procedură penală, ce duce la încetarea procesului penal, în conformitate cu art.391 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, pe motiv că există alte circumstanțe care exclud sau condiționează tragerea la răspundere penală.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către procuror care, invocînd temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu menținerea sentinței, pe motiv că hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția de încetare a procesului penal, iar motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărîrii, acesta fiind expus neclar; -

instanța a dat o apreciere incorectă probelor prezentate de acuzare și nu a apreciat multilateral și obiectiv probele administrate, care dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului Ig.Ursu; - instanța a ajuns la concluzia că relațiile între părți poartă un caracter civil, însă a încetat procesul penal pe motiv că există circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală, astfel concluziile instanței poartă un caracter contradictoriu; - instanța incorect a conchis că punerea sub învinuire a inculpatului după încetarea de drept a calității de bănuit, constituie un act ilegal, care contravine principiului dublei urmăririi și care este afectat de nulitate prin efectuarea acestuia peste termenul legal, deoarece ordonanța de încetare a urmăririi penale a fost adoptată ilegal, care a fost anulată prin încheierea judecătorului de instrucție din 15.03.2012, fiind declarată nulă și, respectiv, reluată urmărirea penală, fiind condiționată de existența premizelor de drept prevăzute la art.287 Cod de procedură penală; - instanța nu a ținut seama că anularea ordonanței de încetare a urmăririi penale, printr-o încheiere judecătorească, deja prezumă reluarea urmăririi penale și nu este necesar adoptarea de către procuror a unei ordonanțe de reluare a urmăririi penale; - instanța eronat a interpretat prevederile legislației în vigoare – art.22, 94, 287, 251 Cod de procedură penală, astfel pe parcursul urmăririi penale nu au fost admise încălcări esențiale, care ar atrage nulitatea actelor procedurale și probelor, temei care partea apărării nu l-a invocat în termenul prevăzut la art.230 Cod de procedură penală; - la pronunțarea deciziei de încetare a procesului penal instanța de apel nu a verificat legalitatea sentinței prin prisma temeiniciei soluției adoptate de prima instanță, astfel încât pripit a ajuns la concluzia despre încetarea procesului penal, neindicând care anume motiv concret sau încălcare concretă din cele enumerate în descriptivul deciziei a dus la soluția de încetare a procesului penal.

6. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal consideră că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Conform art.414 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță, fiind în drept să dea o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal.

Avînd în vedere aceste prevederi legale, Colegiul penal conchide că instanța de apel nu a îndeplinit pe deplin cerințele normei sus menționate.

Astfel, din partea descriptivă a deciziei instanței de apel rezultă că temeiul de casare a sentinței cu pronunțarea unei noi soluții de încetare a procesului penal constă în faptul că, pe parcursul urmăririi penale, în opinia instanței de apel, în cauza penală au fost comise încălcări de procedură penală care afectează grav interesele lui Ig.Ursu, inclusiv a prevederilor art.22, 63 Cod de procedură penală, deoarece la data înaintării învinuirii termenul de 3 luni prevăzut de lege deja expirase, iar organul de urmărire penală neîntemeiat a dispus la 11.10.2012 punerea sub învinuire a inculpatului în lipsa căruiva act de reluare a urmăririi penale.

Colegiul menționează că, conform prevederilor art.63 alin.(1) pct.3) Cod de procedură penală, bănuitul este persoana fizică față de care există anumite probe că a săvârșit o infracțiune pînă la punerea ei sub învinuire și poate fi recunoscută în această calitate prin ordonanța de recunoaștere în calitate de bănuित.

Din actele cauzei rezultă că, prin ordonanța ofițerului de urmărire penală al SUP CPs Ciocana, mun.Chișinău, M.Arnaut din 14.02.2011, a fost pornită urmărirea penală în baza art.190 alin.(4) Cod penal, care a fost confirmată de către procurorul în procuratura s.Ciocana, Gh.Homițchii la 14.02.2011 (f.d.1 v.1). La 11.03.2011, prin ordonanța ofițerului de urmărire penală M.Arnaut, Ig.Ursu a fost recunoscut în calitate de bănuित (f.d.123 v.1), iar la 21.06.2011 de către procurorul Gh.Homițchi a fost emisă ordonanța de încetare a urmăririi penale în privința lui Ig.Ursu de sub învinuirea în baza art.190 alin.(4) Cod penal (f.d.197-198 v.1).

La 24.06.2011, procurorul în procuratura s.Ciocana, mun.Chișinău a informat participanții la proces despre hotărîrea adoptată în urma examinării materialului cauzei penale în privința lui Ig.Ursu, explicîndu-le că în cazul dezacordului cu aceasta, au dreptul să o conteste în ordinea prevăzută de art.299-299¹ Cod de procedură penală, procurorului s.Ciocana, în termen de 10 zile.

Astfel, partea vătămată N.Plenis, în termenul prevăzut de lege, a coteștat ordonanța nominalizată la procurorul ierarhic superior, conform prevederilor art.299, 299¹ Cod de procedură penală.

Prin ordonanța Procurorului ierarhic superior al s.Ciocana, mun.Chișinău, L.Demidov din 15.02.2012, a fost respinsă plîngerea cet.N.Plenis împotriva ordonanței de încetare a urmăririi penale emisă de procurorul în Procuratura s.Ciocana, mun.Chișinău, G.Homițchi, din 21.06.2011.

Nefiind de acord cu ordonanțele nominalizate, partea vătămată N.Plenis s-a adresat cu plîngere judecătorului de instrucție, în temeiul art.313 Cod de procedură penală, iar prin încheierea judecătorului de instrucție a Judecătoriei Ciocana, mun.Chișinău din 15.03.2012, a fost admisă plîngerea părții vătămăte N.Plenis și declarate nule atît ordonanța procurorului L.Demidov din 15.02.2012, cît și cea a procurorului Gh.Homițchi din 21.06.2011, cu reluarea urmăririi penale (f.d.202 v.1), încheiere care nu a fost contestată de inculpatul Ig.Ursu și nici de apărătorul acestuia, conform prevederilor art.452 alin.(3), 453 Cod de procedură penală, în vigoare pînă la modificările efectuate prin Legea nr.66 din 05.04.2012, în vigoare din 27.10.2012, prin urmare aceasta a devenit irevocabilă, reieșind din prevederile art.466 alin.(4) Cod de procedură penală.

La data de 11 octombrie 2012, procurorul în Procuratura s.Ciocana, Gh.Homițchi, a emis ordonanța de punere sub învinuire a cet.Ig.Ursu învinuit de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(4) Cod penal.

Astfel, reținînd prevederile art.287 alin.(3) Cod de procedură penală, care expres reglementează că reluarea urmăririi penale poate fi dispusă și de către judecătorul de instrucție în cazul admiterii plîngerii depuse împotriva ordonanței procurorului de încetare a urmăririi penale ori de clasare a cauzei penale sau de scoatere a persoanei de sub urmărire, avînd astfel de date, instanța pripit a conchis că organul de urmărire penală neîntemeiat a dispus la 11.10.2012 punerea sub învinuire a lui Ig.Ursu, lipsind un careva act de executare al organului de urmărire penală, privind reluarea urmăririi penale în conformitate cu prevederile art.287

alin.(1) Cod de procedură penală.

Prin urmare, este pripită concluzia instanței care a reținut în seama lui Ig.Ursu prevederile art.22 Cod de procedură penală, care de facto nu întrunește nici una din acele 3 condiții de aplicare a dreptului de a nu fi urmărit penal, judecat sau pedepsit de două ori pentru aceeași faptă, adică acesta, pentru fapta imputată lui, nu a fost anterior condamnat ori achitat printr-o hotărâre irevocabilă, sau să fi fost scos de sub urmărire penală prin ordonanța procurorului, care să aibă calitatea de lucru judecat.

Prin urmare, instanța de apel, neîntemeiat s-a referit la pct.8) al Hotărârii Curții Constituționale nr.26 din 23.11.2010 „Asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor alin.(6) ale art.63 din Codul de procedură penală”, deoarece obiectul examinării Curții Constituționale a fost altul și anume – încetarea de drept a calității de bănuit, dar nu de învinuit.

Conform conținutului deciziei, instanța a indicat că în cauză au fost încălcate și prevederile art.63 alin.(2) pct.3) Cod de procedură penală, deoarece Ig.Ursu fiind recunoscut în calitate de bănuit prin ordonanța din 11.03.2011, iar în calitate de învinuit - tocmai la 11.10.2012, a fost menținut în calitate de bănuit mai mult de 3 luni și organul de urmărire penală nu a dispus scoaterea acestuia de sub urmărire penală, prin ce au fost încălcate drepturile acestuia.

Concluzionând astfel, instanța de apel, după cum s-a remarcat anterior, nu a cercetat actele procedurale respective și nu a verificat dacă părțile au avut obiecții referitor la acțiunile de urmărire penală, dacă unele probe urmează a fi excluse (corpului delict, discul “Ellitex DVD+R, rapoartele de constatare tehnico-științifică nr.901 din 29.03.2011 și de testare Poligraf nr.1842 din 25.05.2011) și dacă au depus vreo plîngere privind recunoașterea nulității actelor procesuale efectuate în cadrul urmăririi penale la judecătorul de instrucție, în conformitate cu prevederile art.313 Cod de procedură penală, s-au dacă au invocat acest temei anterior în cadrul examinării cauzei în prima instanță, neținînd seama de prevederile art.251 alin.(4) Cod de procedură penală, care stipulează că încălcarea oricărei alte prevederi legale care reglementează desfășurarea procesului penal, decît cele prevăzute în alin.(2) atrage nulitatea actului dacă a fost invocată în cursul efectuării acțiunii – cînd partea este prezentă, sau la terminarea urmăririi penale – cînd partea i-a cunoștință de materialele dosarului, sau în instanța de judecată – cînd partea a fost absentă la efectuarea acțiunii procesuale.

Mai mult, instanța de apel în descriptivul deciziei a făcut niște concluzii care se contrazic una pe alta, deoarece inițial a constatat că între inculpat și partea vătămată au avut loc niște relații civile, dar în dispozitiv a încetat procesul penal, astfel motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii.

În asemenea circumstanțe Colegiul lărgit consideră că instanța de apel a dat o interpretare greșită prevederilor menționate mai sus, ceea ce a avut ca consecință adoptarea unei decizii pripite de încetare a procesului penal.

Rezumînd cele expuse, prevederile pct.6) alin.(1) art.427 Cod de procedură penală, invocate de recurent, și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, fiind stabilite prezente erorile de drept invocate de către recurent, deoarece decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea hotărârii contrazice dispozitivului acesteia, eroare, care nu poate fi

corectată de instanța de recurs, prin ce se impune soluția de casare a deciziei și trimiterea cauzei la rejudecare.

La rejudecarea cauzei instanța de apel are obligația ca în conformitate cu art.414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate, să dea o apreciere obiectivă tuturor probelor administrate, avînd în vedere prevederile art.93-95, 101 Cod de procedură penală, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel și recurs, iar în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărîre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art.417 Cod de procedură penală, iar dacă instanța, analizînd probele va ajunge la concluzia că acestea au fost obținute cu încălcări esențiale de către organul de urmărire penală a dispozițiilor Codului de procedură penală va decide asupra admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe și, în dependență de existența și suficiența lor, va pronunța o soluție *de condamnare* ori *de achitare*, dar nu de încetare a procesului penal, în temeiul art.391 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art.434, art.435 alin.(1) pct.2) lit.c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Devder Djulieta, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 februarie 2014 în cauza penală în privința lui Ursu Igor și dispune rejudecarea cauzei în ordine de apel în aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Decizia motivată publicată la 09 decembrie 2014.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Liliana Catan

Iurie Diaconu

Ion Guzun